

се притаила задъ камънитѣ. Обърнахъ се къмъ Шибка и виждамъ че неприятелската кавалерия да има — да има двѣ версти отъ нея.

Турцитѣ настѣпватъ съ цѣпь, резирвитѣ имъ се прикриватъ при движението задъ твърдѣ згоднитѣ за това могилки. Ето най послѣ отъ задъ най-близката до селото могилка се дѣли группа кавалеристи, които нахълтаха въ самото село. Отъ лѣво се чуватъ нѣколко гърмежи; това ще сѣ жителѣ българе, които се накачили на скалата на Бердекска рѣтина и наченале съвсѣмъ безцѣлно да гърмятъ. Неприятеля даже не имъ отговаряше. Чуха се и два — три гърмежа отъ нашитѣ стрѣлци въ цѣпъта. Нѣ при това най строго запрети да не се стрѣля и ний останахме прости зрители на неприятелското влизане въ оставеното безъ защита село. Незакъсняхъ и послѣдствията му. Извиха се кълбета димъ показаха се огненнитѣ язици и въ най непродължително време църквата и училището бѣха обзети отъ пламъкъ. Въ отдалеченитѣ улици на селото захванаха да се чуватъ пушечни гърмежи. Това са старцитѣ българе, които свършватъ смѣтка съ живота си, като умираатъ въ борба съ заклетия си врагъ. Ето че стигатъ до насъ и писаци на отчайване и ужаси; въздуха грѣмко развѣва плачоветѣ и молбитѣ и женския гласъ. Тржички побиватъ човѣка, като си помисли за тѣзи звѣрства, които се вършатъ въ настоящета минута надъ останалитѣ въ селото шепя хора. Ехъ, каква злоба, каква досада — да съзнавашъ безсилието си и невъзможността да подадешъ рѣка за помощ на бѣднитѣ страдалци.

Наближи Ринкевичъ.

— Знаете ли какво? обърнахъ се азъ къмъ него. — Неможемъ ли ги поисплаши съ нѣколко гранати отъ планинскитѣ оръдия.

— Разбира се че може, азъ за това и приказвахъ. Нѣ генерала не се съгласява, отговори ми Ринкевичъ.

Качихъ се горѣ при генерала. Около него Кириловъ и шаба.

*) Неприятелския авангардъ завзе селото Шейново около 10 часа сутрешта. А пакъ Янина, дѣто азъ бѣхъ проводилъ Кашталиинскій, понеже отъ планината се виждаше, че неприятеля се мѣчи да приближи къмъ Янина правото си крило.